

Sötét Budapest

*

Valamikor, nem is olyan régen, még rovatcím volt ez, hogy: „Sötét Budapest”. A villamos kandeláberek egyidőre elvették az aktualitását ennek az állandó anomáliának, most azonban ismét időszzerű a panasz. Budapest ismét sötét, sötétebb, mint valaha. Tizenegy-tizenkét óráig tagadhatatlanul jól teljesítik kötelességüket a villamos ivlámpák. Az Andrássy-ut, a körutak, a Rákóczi-ut, a Kossuth Lajos-utca kifogástalan fényben usznak. Tizenkét óra után azonban valami nagyon furcsa világítás vagy sötétség-csere történik. A főváros ugyanis fokozatosan igyekszik világítási viszonyaink javítására és ezért a jelentősebb mellékutkákat szimpla és dupla invert-égőkkel látta el. Ezek az utcák azután az első esti órától az utolsó éjszakai órákig tényleg nappali világosságban fürdenek. A furcsaság azonban éppen abban rejlik, hogy állandóan világosak, az első esti órától az utolsó éjszakai óráig. Ugyanez azonban a legkevésbé sem áll a főutvonalakra. Mert a főutvonalakon legkésőbb tizenkét órakor leoltják a villamos ivlámpákat, amelyeknek szerezét a régi Auer-égők veszik át. Tizenkét óra után tehát az a furcsa helyzet áll elő, hogy míg az inverttel világított mellékutkákat nappali fény árasztja el, a főutakon a régi Budapest kellemetlen clair-obscuré-je terjeng. Furcsa állapot ez, amelyen azonban nagyon könnyen lehetne segíteni. Allítson a főváros a főutakra is invert-égőket és gyujtassa fel ezeket akkor, amikor a villanyt eloltatja. Mert annak igazán nincs értelme, hogy a főutakon akkor is — hiába — égjenek az Auerok, amikor a villamos ivlámpák fehér fényében amugy sem

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

621.32

Hely

Idő

"1913"

Személy

Szerző

Cím Sötét Budapest.

Forrás:

Világ

Bp.

1913 4/24

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

érvényesül a sápadtan pislákoló harisnyafény. Így valahogyan lehetséges lenne, hogy 12 óra után, ha már világosabb nem is, legalább ugyanolyan világosak lennének a fővonalak, mint a mellékvonalak.

Ami azonban tizenkét óra után csak furcsa, fél három után már botrányos lesz. A főváros ugyanis, ki tudja miféle kalendárium szerint, megállapította, hogy fél háromkor már hajnalodik és hogy akkor már nincs szükség közvilágításra. Igaz, hogy fél háromkor még olyan vidám éjszaka van, akár csak fél egykor, de azért a lámpaoltogatók kivonulnak az utcákra, kikiáltják a hajnalt és rendre eloltogatják a gázlámpákat. Elsősorban természetesen a főutvonalakon. Megtörténik az a furcsa tréfa tehát, mely Abderiának is dicsőségére válna, hogy ugyanazok a főutak, amelyek tizenkét óráig világvárost reprezentálnak a kivilágításukkal, tizenkét óra után sötétebbek a mellékutkáknál, fél három után olyan sötétek, mint a legutolsó falusi sikátor, melyen csak gyufafény mellett mernek előre bakatni az emberek. A főutakat természetesen néhány perccel későbbben a mellékutcák is követik, helyre áll az európai egyensúly és három óra tájban békés, de egyiptomi sötétség borul az egész városra, mint a rongyos fellah vitýilók fölé.

A Rákóczi-utnak az Aréna-utig terjedő vonalán, az Erzsébet-körutnál kezdik oltogatni a gázlámpákat. Félhárom előtt öt perccel kezdik a dolgot és fél háromra már végeztek is. Olyan sötétség borul erre a félháromkor is sötét utvonatra, hogy a kocsi csak lépésben mernek előre haladni, az autók szakadatlanul tiúlkölnek, nehogy hátba támadják a lassan cammogó konflisokat és egyéb járműveket. Ilyenkor már a környékbeli falvakhól be-

felé kocognak az első zöldséges szekerek, természetesen mind lámpások nélkül, a bakon és a kocsin alvó kofákkal, emberekkel. Ha még mindehhez hozzágondoljuk azokat a fekete hegyeket, amelyeket a villanyvezetékek, sinek és csatornák mellett emeltek, szinte csoda, hogy a szerencsétlenségek itt nincsenek napirenden. E sorok írója a jelzett időtájban lassan és őszintén aggódva tartott hazafelé a Thököly-uton, a Nefelejts-utca sarkán két fiatal-ember állott, bucsuztak, rázták az egymás kezét. Már éppen válni akartak, amikor egyikük benézett a Nefelejts-utcába:

— Elkísérlek, — mondta hirtelen elhatározással a másiknak, — megvárom a hajnalt, ebben a sötétségben nem merek hazamenni. Még leütnek.

Ki tudja, a pesti utcák hány sarkán bucsuztak így az emberek? A huszadik században, egy világvárosban, három órakor éjjel, talán még sem szabadna megtörténni az ilyesminek! . . .